

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 337

Sjette Session.

108de Møde.

Lørdagen den 11te Marts.

(Forts.)

Formanden: Den ærede Taler er aldeles uberettiget til at yttre sig saaledes. Det, han omtalte, skete ifølge en Beslutning, som engang er tagen her i Thinget, og paa hvilken der fra Formens Side ikke kan ankes det Mindste. Der blev vist Ministeriet den samme Forekomsthed fra hele det sammentraadte Udvalg, som der vises fra ethvert Udvalg, der nedsettes i vigtige Sager, idet man indbød Ministeriet til at conferere (Næ: Ja, siden!). Nei strax, og jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand ikke længere at dvæle derved.

Næ: Jeg vil da blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke paa nogen Maade har villet anke over den i Thinget brugte Fremgangsmaade som saadan. Jeg har kun villet fremhæve Kjendsgjerningen saaledes, som den ligger for, som et Moment, og jeg troer, at der saaledes paa flere Maader har været Stemninger tilstede, der have gjort det vanskeligt at komme ind paa et bedre indbyrdes Forhold. Jeg beklager tilvisse, at dette bedre Forhold ikke har været tilstede, jeg gjentager ogsaa, at jeg i saa Henseende langt fra ikke vil lægge nogen Skyld over paa Rigsdagen eller fritage Ministeriet for nogen Skyld; men jeg troer, at, naar man fordomsfrit betragtede Situationen fra Begyndelsen, stod det ikke til at vente, at der saa let vilde kunne aabne sig en Vej for nogen gjenstidig Imødekommen, eller man maatte i alt Fald vente, at der let kunde komme Hindringer tilveie paa de forskjellige Stadier af de Sager, man havde at behandle. Naar den ærede Taler, til hvem jeg hen-

vendte mig tidligere, lagde særdeles Vægt paa, at Ministeriet skulde have brudt med eller ikke opfyldt, ikke sluttet sig til den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, Udgangspunctet for den Tilstand, hvori vi nu befinde os, saa er der dog af ham selv kun fremhævet et eneste Punct, hvori det er Tilfældet, og hvorom dette ogsaa for saavidt ganske vist er sandt, idet jo efter den kongelige Kundgjørelse Udskrivningsanliggenderne, hvorom der senest her har været saa megen Strid, skulle henligge under Justitsministeriet, hvorimod Ministeriet har stillet Forslag i modsat Retning. Jeg beklager ogsaa, at Regjeringen i dette Punct har været saa paaholdende, ja, jeg beklager, at Regjeringen fra først af har stillet dette Forslag; men, om der ogsaa derved har fundet en Afvigelse fra den kongelige Kundgjørelse Sted, saa er det ogsaa den eneste Afvigelse, og den foreligger dog kun som et Forslag fra Regjeringen. Jeg troer heller ikke, at man kan betragte den kongelige Kundgjørelse, som bebuder den hele kommende Tilstand — thi det er egentligt kun det, den udelukkende gjør — efter dens bogstavelige Indhold. Den kunde kun give et foreløbigt Omrids af den kommende Tilstand, den kunde ikke saaledes afslutte hele Ordningen, at ikke Forandringer deri paa passende Maade kunde finde deres Initiativ fra selve Regjeringen. Men desto værre, denne Afvigelse har fundet Sted, og, hvad jeg mere beklager, den har ført os ind i en Tilstand, som har bragt nærværende Crisis. Men paa den anden Side beklager jeg ogsaa, at dette er det egentlige Udgangspunct for denne Mistillidsadresses Fremkomst; det er den egentlige Leilighed, hvorved den har kunnet fremkomme; thi det er jo dog vistnok kundbart for Alle, det er vel ingen bestemt Kjendsgjerning,